Maig

Ja ens ha arribat el mes de Maig. Ha vingut amb tota la ufana dels altres anys. Talment com si fos el Rei de la Poesia, han preparat la seva vinguda tots els arbres de la rodalia arbucienca. La florida dels amaillers, en el mes de Febrer: l'esclat dels presseguers i dels cirerers i l'esbadellament dels pomerars en l'Abril han vingut teixint una garlanda al despertament de la naturalesa del Maig arbucienc. La nostra vida camperola i boscana ha esclatat i ho ha fet amb tanta xamosia que un davassall de gerdor ha vestit la nostra fondalada. Difícilment hom trobaria altre paratge que pogués parionar s'hi. En lee diades de Maig tot assoleix un relleu especial dintre de la nostra clotada. Els nostres torrents, les nostres prades, les les nostres hortes, les nostres vinyes; els pomerars, els fondals i les muntanyes prenen un caire de sublimitat ben desusada. Arbúcies, en les diades del Maig florit, és un oasi de verdor.

En les diades de Maig, els ocells refilen les seves cantúries, alegrois i riolers, talment com si despertessin del seu endormiscament hivernal. Els rossinyols proclamen nit i dia la grandesa del seu imperi, en mig d'una vida sublim i grandiosa i treballen per tal d'acréixer i augmentar la seva nissaga. Les poncelles s'esbadellen, rublertes de formosor, i donen flors de flaire riquíssim. Els roserars s'abillen de roses, els geranis enrogeixen les seves branques, la catifa dels prats es pinta de variades colors; les roselles curullen de gallarets els camps i les sembrades; fins les hortènsies preparen la florida de l'estiu. Les aigües salten i russolen més joguineres i remorejants; les fontanes apareixen més cristallines; les torrenteres devenen més somrients; les rieres més bonicoies. Tot esclata i somriu, i ens corprèn, i ens meravella. El Maig arbucienc és el perennal somriure de Déu damunt la nostra fondalada. Es el periòdic eselat de poesia amb que les nostres afraus saluden cada any a la Verge Immaculada.

Un del poble

«Doncu al Führer el que és del Führer i al Führer el que és de Déu»

Diumenge passat va ploure tot el matí. Vaig fer adéu a l'assolellada i vaig anar vers el cinema.

El «plat fort» s'anomenava: «Joventuts del món». Lema: «On va Alemanya?»

Al final del film apareixia la faç d'un jove que ocupava tota la pantalla. Al seu través — de la faç — es veien tot d'escenes — resum de les projectades — que figuraven estar vives, inesborrables, en la ment d'aquella figura.

Eren escenes de joves que es preparen per viure, amb treball, amb sacrifici. I tot això per un ideal suprem: per una Alemanya nazista. Cap més podia sol·licitar espai.

Es — diu el Führer — per una Alemanya forta. Més just seria dir, una Alemanya hitleriana.

Mai la Religió no ha estat obstacle per regenerar un poble. És ella qui està al front de l'exèrcit contra el vici, adulteri i crim, el divorci, causants de la decadència física i moral.

Però és que Crist va dir, i l'Església ho ratifica sempre: «Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar.»

I per la nova Alemanya els fa nosa el primer. No hi ha d'haver ningú per damunt del Führer. Ell és el déu alemany. El seu procedir és infal·lible i just. Són un déu i una religió nous per un poble que vol ésser nou, o millor dit, que volen convertir-lo-hi.

Per això el catòlic alemany ha de rebre el qualificatiu de sabotejador. Perquè saboteja els actes anti-cristians i anti-humans del senyor Hitler. Qui va contra Déu va contra la seva Església. Però mai. a desgrat de tot, Alemanya i el Führer seran una mateixa cosa.

Apleguen la joventut en llocs on s'entrenen per al treball i per a la guerra, i on aprenen la nova religió.

Joves d'ambdós sexes conviuen constantment en aquests llocs. Sense preferències. En un d'aquests llocs, joves — infants encara — d'uns 10 anys, feien exercicis — o es veien en el film — tots barrejats i completament nus.

D'aquí neixerà un poble fort?

Potser els seus ciutadans seran d'una estructura herculiana. Però ben lluny estaran (naturalment, si Hitler arriba a reixir en la nova educació, la qual cosa és una suposició, puix que la resistència dels catòlics alemanys és aferrissada) de la nostra Religió i de la nostra Moral.

On va Alemanya? On la porta Hitler?

La Història ens ho dirà ben prou. Poble que s'aparta del Crist, poble que empaita la decadència...

IOAN D'A.

(De «Flama»).